

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/98/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4120208336
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Vacková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4120208336.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Vackovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Márie Malíkovej v právnej veci žalobcu: Krajský prokurátor v Nitre, so sídlom Krajská prokuratúra Nitra, Damborského 1, 949 66 Nitra, proti žalovanému: Poľnohospodárske družstvo Veľké Zálužie, so sídlom Hlavná 1, 951 53 Veľké Zálužie, IČO: 00 198 013, zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Slávik a partneri, s.r.o., so sídlom nám. M.R. Štefánika 3, 955 01 Topoľčany, IČO: 36 861 375, o určenie, že nehnuteľnosti ku dňu smrti patria do vlastníctva zomrelých, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 30. júna 2021 č.k. 17C/67/2020-161, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie mení tak, že žalobu z a m i e t a.

Žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznáva.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom určil, že W. W., nar. X.XX.XXXX, zomr. XX.X.XXXX, naposledy bytom P. Z. č. XXX bol ku dňu smrti vlastníkom pozemkov označených ako parcely registra E číslo 2600/2-orná pôda o výmere 15 980 m², parc.č. XXXX - orná pôda o výmere 14 448 m² v podiele 1/2-ica, zapísaných na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom Nitra, katastrálnym odborom, pre kat. územie P. Z., obec P. Z., okres B. a pozemku označeného ako parcela registra E číslo XXXX/X orná pôda o výmere 1625 m² v podiele 1/1 zapísaného na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom Nitra, katastrálnym odborom, pre kat. územie P. Z., obec P. Z., okres B. (výrok I.). Výrokom II. určil, že P. W., rodená U., nar. X.X.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX, naposledy bytom P. Z. č. XXX bola ku dňu smrti vlastníčkou pozemkov označených ako parcely registra E číslo 2600/2-orná pôda o výmere 15 980 m², parc.č. XXXX - orná pôda o výmere 14 448 m² v podiele 1/2-ica, zapísaných na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom B., katastrálnym odborom, pre kat. územie P. Z., obec P. Z., okres Nitra. Výrokom III. určil, že O. W., nar. XX.X.XXXX, zomr. XX.X.XXXX v B. bol ku dňu smrti vlastníkom pozemku označeného ako parcela registra E číslo XXXX orná pôda o výmere XX 048 m² v podiele 1/3-ina zapísaného na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom Nitra, katastrálnym odborom, pre kat. územie P. Z., obec P. Z., okres B.. Výrokom IV. určil, že Y. X. (SPF) bol ku dňu smrti vlastníkom pozemku označeného ako parcela registra E číslo XXXX orná pôda o výmere 20 048 m² v podiele 1/3-ina zapísaného na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom Nitra, katastrálnym odborom, pre kat. územie P. Z., obec P. Z., okres B.. Výrokom V. určil, že Y. W., nar. 11.1.1892, zomr. XX.X.XXXX, naposledy bytom P. Z. č. 609 bol ku dňu smrti vlastníkom pozemku označeného ako parcela registra E číslo XXXX orná pôda o výmere 20 048 m² v podiele 1/3-ina zapísaného na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom Nitra, katastrálnym odborom, pre kat. územie P. Z., obec P. Z., okres B.. Žalobcovi sa nárok na náhradu trov konania voči žalovanému nepriznal (výrok VI.). Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 99,50 eura za podanú žalobu do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia (výrok VII.). Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 123, § 124, § 126 ods. 1, § 132 ods. 1, 2, Občianskeho zákonníka, § 63

zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení účinnom ku dňu 21.12.2005, § 5 ods. 3, § 38, § 39 ods. 3, § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon), § 93 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej CSP).

1.2. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázané, že notár JUDr. Y. X. osvedčil vznik vlastníckeho práva Y. W. k nehnuteľnostiam na základe vydržania, v dôsledku čoho Správa katastra B. vykonala záznam v katastri nehnuteľností, ale podmienky pre vydanie osvedčenia o vydržaní splnené neboli. Poukázal na trestný rozkaz Okresného súdu v Nitre sp.zn. 21T/128/2012, ktorým bol Y. W. uznaný vinným, že skutkom uvedeným vo vyhlásení o vydržaní vlastníckeho práva do notárskej zápisnice, spáchal trestný čin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 odsek 1, odsek 4 písmeno b/ Trestného zákona. Okresný súd Nitra uznesením sp.zn. 21T128/2012 zastavil trestné stíhanie proti obžalovanému Y. W. z dôvodu, že nebolo v ňom možné pokračovať a muselo byť zastavené, pretože obžalovaný Y. W. dňa 15.05.2017 zomrel. Preto trestný rozkaz nenadobudol právoplatnosť. Z trestného spisu mal však súd prvej inštancie preukázané, že Y. W., v mene ktorého konal Y. K. O., nikdy nehnuteľnosti neužíval, a preto nemohol nadobudnúť presvedčenie o tom, že mu patria. Y. W. tak nielenže pri užívaní nehnuteľností nebol dobromyseľný, že nehnuteľnosti mu patria, on držiteľom nehnuteľností nebol vôbec (v tom čase ich užíval žalovaný). Ďalej mal súd prvej inštancie tvrdením žalobcu, ktoré nebolo sponchybné a vyvrátené, preukázané, že notár JUDr. Y. X. osvedčenie o vydržaní vlastníckeho práva p. W. k sporným nehnuteľnostiam vydal i napriek tomu, že žalovaný k vydaniu osvedčenia o vydržaní nedoložil vyjadrenie Slovenského pozemkového fondu o tom, že nemá k vzniku vlastníckeho práva výhrady (§ 63 písm. a) bod 3. Notárskeho poriadku). Okrem toho z výsluchu Q. v trestnom konaní mal preukázané, že sa s obsahom svojho vyhlásenia zo dňa 07.10.2005 sa vôbec neoboznámila, jeho obsah nečítala z dôvodu, že dôverovala JUDr. O., obsah listín bol prekrytý a ona mala priestor len pre svoj podpis, preto sa k obsahu vyjadrenia nevedela vyjadriť a o okolnostiach v ňom uvedených nemala žiadnu vedomosť. Na základe uvedených skutkových zistení dospel súd prvej inštancie k záveru, že osvedčenie o vydržaní vlastníckeho práva, vydané notárom JUDr. Y. X., so sídlom v B., L. č. X, prospech p. W. je absolútne neplatným právnym úkonom, preto vlastnícke právo k nehnuteľnostiam vydržaním Y. W. nikdy nenadobudol.

1.3. Súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní nebolo sporným, že pred zápisom vlastníckeho práva žalovaného do katastra nehnuteľností svedčilo pôvodne vlastnícke právo v prospech O. W. v podiele 1/3, v podiele 1/3 Y. X. a v podiele 1/3 Y. W. čo vyplýva z LV č. XXXX. K namietanej vecnej legitímácii žalovaným súd prvej inštancie uviedol, že žalobca - prokurátor je v spore aktívne vecne legitimovaný podľa § 93 ods. 1 písm. b) CSP, pretože v žalobe poukazuje na porušenie platných právnych predpisov a nezákonný zápis vlastníckych práv v prospech p. W., ako aj neplatnosť všetkých na to nadväzujúcich úkonov. Žalobca ako „strážca zákonnosti“ nepochybné má i naliehavý právny záujem na zjednaní nápravy v prípade nezákonne nadobudnutého vlastníckeho práva. Pokiaľ ide o pasívnu vecnú legitímáciu, súd prvej inštancie neprihliadol na námietku žalovaného, podľa ktorej žalovaní majú byť aj všetci dedičia po nebohých. Uviedol, že ide o žalobu o určenie vlastníckeho práva a nie o určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva. K tomu poukázal na stanovisko občianskoprávneho grémia Okresného súdu Nitra zo dňa 09.06.2020, podľa ktorého aktívne legitimovaný na podanie žaloby podľa § 93 ods. 1 písm. b) CSP je „prokurátor“ a v prípade, ak sa chce dať prokurátor, ktorý podal žalobu, zastúpiť iným prokurátorom, tak iba na základe udeleného plnomocenstva, pričom podľa § 93 ods. 1 písm. b) CSP môže podať iba žalobu o určenie vlastníctva a nie o určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva. Považoval za pasívne vecne legitimovaný subjekt aktuálneho vlastníka nehnuteľností, ktoré sú predmetom sporu, teda žalovaného, nakoľko je evidovaný ako ich vlastník aj v katastri nehnuteľností, vedenom Okresným úradom Nitra, čo preukázalo vkladové konanie V 10077/2018. V tomto prípade ide o konanie predchádzajúce dodatočnému prejednaniu dedičského konania po poručiteľoch a výsledok tohto sporu nemá žiadny vplyv na postavenie dedičov v rámci dedičského konania, ktoré môže byť následne vedené ohľadne týchto nehnuteľností.

1.4. Vzhľadom na to, že Jozef W. nebol vlastníkom dotknutých nehnuteľností, nemali byť tieto zahrnuté ani do dedičského konania po ňom vedeného pod sp.zn. 25D/103/2017. Z listu vlastníctva č. XXXX kat.úz. P. Z. zo dňa 30.06.2017, ktorý je súčasťou dedičského spisu Okresného súdu Nitra sp.zn. 25D/103/2017, mala notárka JUDr. T. J. vedomosť, že Y. W. pozemky nadobudol nezákonne, čo vyplývalo z poznámky na liste vlastníctva hneď pri mene Y. W., ktorá znela: „poznámenáva sa vydanie uznesenia Krajského riaditeľstva policajného zboru Nitra č.k. ČVS: KRP-89/OEK-NR-2006 za stíhanie

obvineného, ktorý nezákonne nadobudol nehnuteľností registra „E“ - parc.č. 2600/2, 2606/5,2648,XXXX podľa P 357112-187/12“. Notárka pravdepodobne z nedbanlivosti, napriek uvedenej poznámke a v rozpore ustanovením § 460 Občianskeho zákonníka, pozemky zahrnula do dedičstva a vydala uznesenie, ktorým deklarovala nadobudnutie vlastníctva k pozemkom pozostalej manželke Q. W.. Ak aj uznesením Okresného súdu Nitra zo dňa 04.10.2017 č.k. 25D/103/2017-74, Dnot 68/2017, boli notárkou JUDr. T. J., poverenou funkciou súdnej komisárky, dotknuté nehnuteľnosti v kat.úz. P. Z. prededené, z uvedeného uznesenia, nebolo možné vychádzať, pretože je zrejmé, že nemohli byť zahrnuté do dedičského konania. Ide tu o rozpor so základným princípom ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka (princíp nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet, t. j. nikto nemôže previesť na iného viac práv, než koľko sám má).

1.5. Súd prvej inštancie zistil, že na LV č. XXXX kat.úz. P. Z., bola podľa P 357/12-187/12 evidovaná poznámka o nezákonnom nadobudnutí nehnut. registra „E“ parc.č. XXXX/X, XXXX/X, XXXX, XXXX, a to až do roku 2017, kedy došlo k jej výmazu z dôvodu, že zanikol dôvod evidovania poznámky. Do dňa 10.11.2017 bol ako vlastníak nehnuteľností evidovaný p. Y. W..

1.6. Keďže súd prvej inštancie považoval osvedčenie o vydržaní vlastníckeho práva Y. W. za absolútne neplatný právny úkon, pričom nehnuteľnosti boli následne predmetom dedenia po p. W., zaoberal sa tým, či žalovaný nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam ako nový nadobúdateľ na základe jeho dobrej viery. Z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise mal preukázať, že žalovaný mal už v roku 2007, kedy mal byť inak už vlastníkom Y. W. (v zmysle vyhlásenia o vydržaní 2005), v užívaní dotknuté nehnuteľnosti s výnimkou parc.č. XXXX, ktorú užívalo Poľnohospodárske družstvo I.. Zástupca žalovaného bol v roku 2010 vypovedať ako svedok, v rámci trestného konania, vedeného proti JUDr. K. O. a spol. (t.j. aj voči Y. W.) ako obvineným, pričom uviedol, že mali k dispozícii od roku 2006 program, kde bol zoznam vlastníkov na listoch vlastníctva a že niektorým osobám nemohli vyplatiť nájomné, pretože podľa evidencie ich vlastnil niekto iný. Z predloženej zmluvy o nájme zo dňa 07.02.2014 (č.l. 103) mal preukázať, že žalovaný si prenajal od Jozefa W. nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX a XXXX a to v celkovej výmere 103 722 m² a to na dobu 10 rokov od 01.01.2014 do 01.01.2024, ktoré aj predtým užíval. Z výpovede N.. L. v trestnom konaní zo dňa XX.XX.XXXX (č.l. 62) mal preukázať, že pred uzatvorením zmluvy si pozreli list vlastníctva, aby vedeli, kto je vlastníkom jednotlivých parciel, pričom zistili, že časť parciel, na ktoré malo družstvo uzatvorené platné nájomné zmluvy so Slovenským pozemkovým fondom aj s inými vlastníkmi má zmenu vlastníckych práv. Z uvedených dôvodov mal za to, že žalovaný, resp. jeho štatutárni zástupcovia, evidentne mali vedomosť o tom, že tu existovalo trestné stíhanie voči Y. W. a že práve on nezákonne nadobudnúť dotknuté nehnuteľnosti. Táto skutočnosť ohľadne nezákonného nadobudnutia nehnuteľností v kat.úz. P. Z., či už JUDr. O. alebo Y. W. bola žalovanému dobre známa už v roku 2006, keď odmietol jednotlivým osobám, ktorým predtým vyplácal inak nájomné, vyplatiť nájom z dôvodu, že podľa evidencie v katastri nehnuteľností už neboli vlastníkmi pozemkov. Z tohto dôvodu tvrdenia žalovaného o tom, že sa spoliehal na hodnovernosť údajov v katastri nehnuteľností považoval za nedostačujúce na preukázanie jeho dobrej viery. Keďže žalovaný obhospodaroval v danej lokalite pozemky, pričom išlo o jednu z jeho podnikateľských činností, vyvodil logický záver, že žalovaný vedel, respektíve mal vedieť, prípadne mohol vedieť, že ak sa rieši v obci P. Z. nezákonné nadobudnutie vlastníckeho práva cestou vydržania v prospech tretích osôb, pričom išlo aj o medializovanú vec, mal si tieto skutočnosti preveriť. Hoci právny zástupca žalovaného tvrdil, že na liste vlastníctva číslo XXXX pre kat. územie k.ú. P. Z. nebola žiadna poznámka o trestnom stíhaní, čo je síce pravda, ale podľa vyjadrenia žalobcu to z dôvodu, že došlo k nezákonnému výmazu predmetnej poznámky, čo je v súčasnej dobe aj predmetom trestného stíhania, pričom žalovaný o tejto skutočnosti musel vedieť už v roku 2014, čo preukazujú nájomné zmluvy založené v spise, keďže v tom čase bola uvedená poznámka o trestnom stíhaní voči Y. W.. Teda žalovaný si už v tom čase si musel byť vedomý, aj napriek vyššie spomínanej medializácii od roku 2009, že niečo ohľadom pozemkov nie je v poriadku. Na základe takto zistených skutočností súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam na základe dobrej viery.

1.8. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP, keďže žalobca bol v tomto spore plne úspešný, preto by mu patril nárok na náhradu trov konania voči žalovanému. Žalobca trovy konania ale nežiadal, preto mu súd ich náhradu s poukazom na článok 17 CSP nepriznal. Vzhľadom na to, že žalobca ako prokurátor v konaní začatom na základe jeho žaloby, je v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra

trestov oslobodený od platenia súdneho poplatku za podanie žaloby, podľa § 2 ods. 2 prvá veta zákona č. 71/1992 Zb. zaviazal na jeho zaplatenie žalovaného.

2.1. Žalovaný podal v zákonnej lehote odvolanie a navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná mu náhradu trov konania. Dôvodil podľa § 365 ods. 1 písm. a) CSP, že boli splnené procesné podmienky, podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, že rozhodnutie súdu 1 inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.2. Poukázal na ustanovenia § 34 ods. 3 a 14 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a pozemkových spoločenstvách a tvrdil, že účastníkom konania, pokiaľ sa jednalo o určenie vlastníckeho práva mal byť neznámy vlastník zastúpení Slovenským pozemkovým fondom, ktorý zastupuje práva neznámych vlastníkov a ktorý môže vykonať aj hmotnoprávne úkony, na ktoré nie je podľa § 93 ods. 3 CSP oprávnený prokurátor. Keďže v tomto konaní neznámy nebol zastúpený SPF, boli porušené procesné podmienky konania.

2.3. Tvrdil, že toto síce nie dedičský spor, ale existuje ustálený právny názor, že aj spor o určenie, že vec patrí zomrelému (určitá vec patrí do dedičstva po nebohom), je sporom o vlastníctvo. Aj tento spor je preto klasickým sporom o vlastníctvo, iba z tou variáciou, že žalobu podáva na základe zákonného oprávnenia prokurátor. Niet však žiadneho logického ani právneho dôvodu pre záver, že účastníkmi sporu nemusia byť dedičia po nebohom a žaloba nemala smerovať, tak aby súd určil, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po nebohom, Účastníkom takéhoto sporu mal byť ten subjekt, ktorý si na vec robí nárok (napríklad na základe zmluvy), ale vôbec nemusí byť dedičom po nebohom, ale aj všetci dedičia po nebohom. Opakovane poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.05.2019 sp.zn. 8Cdo/94/2018. Ďalej tvrdil, že hoci žalobca opiera svoje oprávnenie podať žalobu o § 93 ods. 1 písm. b) CSP, čím mu svedčí procesné právo podať žalobu, nesvedčí mu však hmotno-právne oprávnenie, preto účastníkom konania musia byť aj osoby, ktorým hmotnoprávne oprávnenie svedčí, t.j. osoby v prospech, ktorých žalobca žalobu podáva. Tieto osoby žalobca v žalobe neoznačil ako účastníkov konania, preto nie je možné o žalobe konať. Z uvedených dôvodov tvrdil, že konaní neboli splnené procesné podmienky, nakoľko účastníkmi konania nie sú osoby, ktorým svedčí podľa žalobcu hmotnoprávne oprávnenie (buď neznámy vlastník zastúpený SPF, alebo všetci dedičia po nebohých vlastníkoch). Namietal, že pokiaľ súd prvej inštancie v dôvodoch rozhodnutia odkazoval na stanovisko občianskoprávneho kolégia Okresného súdu Nitra zo dňa 09.06.2020, s týmto nebol oboznámený a ani mu nebolo sprístupnené pred pojednávaním, aby sa s ním mohol oboznámiť a vyjadriť sa k nemu, čím bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces.

2.4. Porušenie svojho práva na spravodlivý proces videl aj v konaní prokurátora ako žalobcu. Hoci žalobca popiera svoje oprávnenie o § 93 ods. 1 písm. b) CSP, aj v tomto prípade musí byť rešpektovaný čl. 6 CSP a zachované rovnoprávne postavenie strán. K tomu poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. PL. ÚS 43/95 z 10. septembra 1996, zverejnený v Zbierke zákonov pod č. 281/1996. Tvrdil, že v tomto konaní rovnoprávne postavenie strán sporu nebolo dodržané, keďže okrem už uvedeného mal prokurátor z titulu svojho postavenia k dispozícii všetky doklady, ktoré žalovanému nemohli byť v čase uzatvorenia kúpnych zmlúv známe a prokurátor ich prezentoval ako všeobecne známy fakt, pričom svoje oprávnenie nevyužil čase, kedy by to nemalo dopad na žalovaného. Navyše prokurátor z titulu svojej pozície predkladal dôkazy, napríklad výsluch štatutárneho zástupcu žalovaného v trestnom konaní, ktorý bol vykonaný až po podaní žaloby, týkajúci sa priamo tohto konania, namiesto toho, aby bol žalovaný vypočutý súdom v tomto konaní.

2.5. Žalovaný namietal nesprávne právne posúdenie súdom prvej inštancie, ktorý síce vykonal rozsiahle dokazovanie, ale vykonané dôkazy nesprávne právne vyhodnotil, najmä čo sa týka časovej súvislosti a skutočností, o ktorý mal alebo mohol mať vedomosť s ohľadom na jeho dobromyseľnosť. Tvrdil že v čase kúpy uvedených pozemkov bola ako vlastníčka zapísaná Ing. Q. v celosti a na listoch vlastníctva neboli žiadne obmedzenia pre vlastníka pokiaľ ide o nakladanie s nehnuteľnosťami. do času kúpy predmetných pozemkov bol predseda žalovaného Ing. L. vypočutý ako svedok pred orgánmi polície raz v rámci šetrenia vo veci a raz po vznesení obvinenia (rok 2008 a 2010). Tiež poskytol na vyžiadanie písomnú súčinnosť pre orgány polície (rok 2007). Tvrdil, že nebol vlastníkom

trestného konania, akomkoľvek postavení, ani postavení poškodeného, neboli mu doručované obsielky, ani rozhodnutia konajúcich orgánov. Nemal ani vedomosť o tom či, bola podaná obžaloba a aký bol výsledok, respektíve či sa vo veci vôbec koná. Nebol ani účastníkom dedičského konania po Y.. Preto sa považuje za dobromyseľného a pravého vlastníka týchto nehnuteľností. nehnuteľnosti kupoval keď na liste vlastníctva nebola žiadna obmedzujúca poznámka na nakladanie s nimi, pričom titulom nadobudnutia vlastníckeho práva predávajúcej bolo uznesenie, ktorým predávajúca nehnuteľnosti zdedila. Z týchto dokladov nemal možnosť zistiť spornosť vlastníctva. Čase kúpy nemal žiadne vedomosti o prebiehajúcom trestnom konaní, jeho výsledku, priebehu konania osôb, ktorých sa týkalo ani, ktorých pozemkov sa týkalo. Po uplynutí ôsmich rokov od posledného kontaktu s trestným konaním už dôvodne predpokladá, že vec je dávno skončená.

2.6. Namietal, že súd prvej inštancie sa nezaoberal ním namietanou kolíziou dvoch ústavných hodnôt - princípu ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa a princípu ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka. Tvrdil, že pokiaľ nemožno zachovať maximum obidvoch základných práv treba prihladiť na princíp všeobecnej spravodlivosti. Vyššie riziko má niesť nedbalý vlastník než nadobúdateľ dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa nijako dozvedieť o tom, ak obec opustila vlastníkov sféru a dostala sa na list vlastníctva predchodcu po zákonom určenom správnom (katastrálnom) konaní. V tomto prípade nedbalého vlastníka reprezentuje štát v podobe SPF, ktorý mohol konať ihneď, ako si tretie osoby neoprávnene osvedčili nehnuteľnosti, respektíve krátkom čase po osvedčení, a to už počas prebiehajúceho trestného konania. Poukázal na neprávoplatný trestný rozkaz č. 21T/128/2012, kto bol SPF, reprezentujúci záujmy neznámych vlastníkov, účastníkom trestného konania ako poškodený a bol odkázaný na náhradu škody na občianskoprávne konanie. Od roku 2006 však nevykonával žiadne úkony a správal sa ako ukážkový nedbalý vlastník, pričom bol oprávnený podať žalobu a to ešte v čase, keď bol vlastníkom Y. z titulu vydržania. Toto nekonanie SPF nemožno dávať za vinu žalovanému a prostredníctvom žaloby prokurátora sa na ujmu dobromyseľného vlastníka snažiť napraviť stav, ktorý zapríčiňuje štát svojím nekonaním, respektíve chybami. Nesprávne rozhodol aj notár, ako súdny komisár, v konaní o dedičstve, a súčasne aj Okresný úrad Nitra, katastrálny odbor, pri výmaze poznámky obmedzujúcej nakladanie s nehnuteľnosťami. Toto nekonanie, respektíve chyby štátu, neboli spôsobené žalovaným, a až do tohto sporu nemal žalovaný o tom vedomosť.

3.1. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu nesúhlasil s námietkou, že v žalobe, resp. v konaní nie je správne stanovený okruh strán sporu. Tvrdil, že vo veci sa nejedná o dedičský spor v zmysle § 194 CMP, v ktorom by všetci dedičia boli účastníkmi sporového konania a mali by postavenie tzv. nútených procesných spoločníkov (§ 78 ods. 1 CSP), ani v zmysle § 212 CMP, v ktorom sú aktívne legitimovaní dedičia a pasívne legitimovaní sú všetci ostatní dedičia, ktorí žalobu nepodali. Neprebíha dedičské konanie a žalobcom je prokurátor, nie dedič, ani žalovaný nie je dedič. Navyše v konaní, ktoré sa začne po odkázaní súdom jedného z dedičov na podanie žaloby podľa § 194 CMP ide o určenie právnej skutočnosti (§ 137 písm. d) CSP), nie určenie či tu právo je alebo nie je (§ 137 písm. c) CSP) ako je to v tomto konaní. Preto neprichádza teda do úvahy, aby dedičia boli jeho účastníkmi. Na základe poznatkov z trestného konania využil svoje oprávnenie podať žalobu podľa § 93 ods. 1 písm. b) CSP, ktorá má povahu generálneho prostriedku ochrany objektívneho vlastníckeho práva, predovšetkým pokiaľ ide o dodržanie zákonnosti pri jeho nadobúdaní. V jej petite ide jednoznačne o určenie vlastníckeho práva v zmysle § 137 písm. c) CSP, ktoré mal poručiť k veci v čase svojej smrti. Požadovaným určením nie je nijak dotknutý na svojich právach, pretože nie je účastníkom príslušných právnych vzťahov. Jeho žaloba je prejavom záujmu materiálneho právneho štátu nad dodržiavaním zákonnosti pri nakladaní s vlastníckym právom a pri jej podaní vykonáva zákonom mu zverenú právomoc. Cieľom žaloby je preukázanie, že žalovaný dôsledkom porušenia všeobecne záväzného právneho predpisu nenadobudol riadne vlastníctvo k pozemkom označeným v žalobe. Jeho oprávnenie podať žalobu podľa § 93 ods. 1 písm. b) CSP predstavuje prostriedok ultima ratio na odstránenie nezákonného stavu tam, kde to "vlastníkovi" vyhovuje a tam, kde zároveň absentuje záujem na odstránení tohto nezákonného stavu. Ako prokurátor nenahrádza pasivitu vlastníka, ktorý je mŕtvy, preto nemá možnosť žalobu podať. Navyše žalovaný už niekoľko rokov nemá záujem na zmene dlhodobého nezákonného stavu. Až následne, ak žaloba bude úspešná, sa môže začať dedičské konanie. Ďalej uviedol, že je oprávnený podať uvedenú žalobu nezávisle od toho, ako správu majetku neznámych vlastníkov vykonáva Slovenský pozemkový fond. Žiadne z ustanovení Civilného sporového poriadku nestanovuje ako procesnú podmienku konania o žalobe prokurátora účasť neznámeho vlastníka zastúpeného Slovenským pozemkovým fondom.

3.2. V konaní predkladal iba doklady, ktoré žalovanému boli známe alebo pri zachovaní elementárnej opatrnosti z jeho strany pri uzatváraní kúpnych zmlúv mali byť známe. Štatutár žalovaného vedel o súdnom spore, vedel o pojednávaní (udelil plnomocenstvo advokátovi na zastupovanie) a mohol sa ho riadne zúčastniť a mohol odprezentovať svoje argumenty. Nebol v konaní aktívny a dobrovoľne sa nezúčastnil pojednávania. Preto nie je zrejmé, prečo v odvolaní vyčíta súdu, že nebol vypočutý. Právo žalovaného na spravodlivý súdny proces zakotvené v ustanovení čl. 6 CSP bolo v plnej miere zachované.

3.3. Odôvodnenie rozsudku, keď súd prvej inštancie dobromyseľnosť žalovaného nemal za preukázanú, považoval za presvedčivé a v plnej miere sa s ním stotožnil. Všetky skutočnosti opísané v žalobe a na pojednávaní žalobcom a predložené listinné dôkazy preukázali, že nemožno uvažovať o dobromyseľnej kúpe žalovaným a už vôbec nie o jej súdnej ochrane. Predseda družstva vedel o nezákonnom nadobudnutí vlastníctva k pozemkom predchodcom predávajúcej najmä z jeho výsluchov na polícii, z oznámenia o užívaní pozemkov, ktoré poskytol polícii v rámci jeho súčinnosti v trestnom konaní, z listu vlastníctva pri uzatváraní nájomnej zmluvy v roku 2014, ako aj z médií. Preto tvrdenie, že kúpnu zmluvu podpísal dobromyseľne bolo vyvrátené. Žalovaný ako kupujúci mal vedomosť o nezákonnom spôsobe získania prevádzaných pozemkov Y. W.m a napriek tomu kúpne zmluvy uzavrel s jeho dedičkou. Preto v tomto prípade dobrá viera žalovaného ako nadobúdateľa neprichádza do úvahy a požiadavka jeho právnej istoty je tiež bezpredmetná. Poukázal na uznesenie Ústavného súdu sp.zn. I. ÚS 50/2010-11 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/107/2011. V žiadnom zo svojich rozhodnutí najvyšší súd nespochybnil základnú zásadu súkromného práva, a to zásadu „nemo ad alium plus iuris transfere potest, quam ipse habet“ (nikto nemôže previesť viac práv, než má sám), ktorá zásada chráni vlastnícke právo skutočného vlastníka. Zásadu „nikto nemôže previesť viac práv, než má sám“ možno prelomiť ochranou dobrej viery nadobúdateľa len celkom výnimočne, pokiaľ je nad akúkoľvek pochybnosť zrejmé, že nadobúdateľ bol dobromyseľný, že vec riadne podľa práva nadobudol. Dobrá viera musí byť pritom hodnotená veľmi prísne, pričom poskytnutie ochrany dobromyseľnému nadobúdateľovi sa s prihliadnutím na individuálne okolnosti posudzovanej veci musí javiť ako spravodlivé. O dobrú vieru ide vtedy, ak nadobúdateľ nehnuteľnosti ani po vynaložení potrebnej opatrnosti, ktorú možno od neho s ohľadom na okolnosti a povahu prípadu požadovať, nemal prípadne nemohol mať dôvodné pochybnosti o tom, že v skutočnosti subjektu, ktorý je ako nositeľ určitého práva zapísaný v katastri (evidencii) nehnuteľnosti, takéto právo nesvedčí. Z uvedených dôvodov nie je možné konštatovať, že žalovaný bol dobromyseľný. Navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

4. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 26.10.2021 uviedol, že neargumentoval, že sa jedná o dedičský spor, ale tvrdil, že nemožno viesť spor o právach a povinnostiach niekoho, kto nie je účastníkom súdneho konania, pretože je to v rozpore so základnými princípmi sporového konania. Bez ohľadu na to, či žaluje niekto kto tvrdí, svoje vlastnícke právo, alebo žaluje prokurátor. Navyše u Y. X. chýbajú aj minimálne identifikačné údaje na jeho stotožnenie. Dôkazy prezentované žalobcom ako všeobecne známy fakt, mu v čase uzatvárania kúpnych zmlúv známe neboli.

5. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 23.11.2021 uviedol, že ani jeden z odvolacích dôvodov neobstojí a zopakoval, že navrhuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

6. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 219 ods. 3, § 385 CSP). Dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil.

7. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

8. V danej veci sa žalobca žalobou podanou podľa § 93 ods. 1 písm. b) CSP domáhal určenia, že - W. W., nar. X.XX.XXXX, zomr. XX.X.XXXX, bol ku dňu smrti vlastníkom pozemkov nachádzajúcich sa v katastrálnom území P. Z., evidovaných na LV č. XXXX ako parcely registra E parc.č. 2600/2 orná pôda o výmere 15980 m², parc.č. XXXX orná pôda o výmere 14448 m², v podiele 1-ica, a ako parcela registra E parc.č. XXXX/X orná pôda o výmere 1625 m² v podiele 1/1.

- P. W., rodená U. nar. X.X.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX, bola ku dňu smrti vlastníčkou pozemkov nachádzajúcich sa v katastrálnom území P. Z., evidovaných na LV č. XXXX ako parcely registra E parc.č. XXXX/X orná pôda o výmere 15980 m², parc.č. XXXX orná pôda o výmere 14448 m², v podiele 1-ica,
- O. W., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX, bol ku dňu smrti vlastníkom pozemku nachádzajúceho sa v katastrálnom území P. Z., evidovaného na LV č. XXXX ako parcela registra E parc.č. XXXX orná pôda o výmere 20048 m² v podiele 1/3-ina,
- Y. X. bol ku dňu smrti vlastníkom pozemku nachádzajúceho sa v katastrálnom území P. Z., evidovaného na LV č. XXXX ako parcela registra E parc.č. XXXX orná pôda o výmere 20048 m² v podiele 1/3-ina,
- Y. W., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX, bol ku dňu smrti vlastníkom pozemku nachádzajúceho sa v katastrálnom území P. Z., evidovaného na LV č. XXXX ako parcela registra E parc.č. XXXX orná pôda o výmere 20048 m² v podiele 1/3-ina.

9. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný predmetné pozemky odkúpil od Ing. Q. W., nar. XX.XX.XXXX, kúpnu zmluvou uzatvorenou dňa 23.10.2018. Vklad vlastníckeho práva bol povolený dňa 23.11.2018 pod V 10077/2018. Predávajúca pozemky nadobudla dedením po Y. W., nar. XX.XX.XXXX, ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX (uznesenie Okresného súdu Nitra zo dňa 04.10.2017 č.k. 25D/103/2017-74). Predmetné pozemky mal Y. W., nar. XX.XX.XXXX, . nadobudnúť titulom vydržania, vyhlásením o vydržaní vlastníckeho práva, vykonaného JUDr. K. O., ako splnomocneným zástupcom Y. W., ktoré bolo osvedčené vo forme notárskej zápisnice N 190/2005, NZ 68777/2005, NCRIs 97931/2005 napísanej dňa 30.12.2005 na notárskom úrade v Nitre, Piaristická 2, notárom JUDr. Y. X.. Vo vzťahu k nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním bolo vedené trestné konanie a Okresný súd Nitra vydal dňa 29.11.2012 trestný rozkaz, ktorý však nenadobudol právoplatnosť a trestné stíhanie bolo zastavené, pretože obžalovaný zomrel.

10. Na základe odvolania žalovaného bol rozsudok súdu prvej inštancie predmetom skúmania odvolacím súdom, pričom predmetom posúdenia predovšetkým bolo posúdenie okruhu účastníkov konania na strane žalovaných, teda to, či účastníkom konania na strane žalovaného mali byť okrem žalovaného aj neznámi vlastníci W. W., nar. 0X.XX.XXXX, P. W., nar. 03.04.1883, O. W., nar. XX.XX.XXXX a Y. X., zastúpení Slovenským pozemkovým fondom, alebo či nimi nemali byť dedičia po nebohých neznámych vlastníkoch, v prospech ktorých malo byť vlastnícke právo v tomto konaní určené.

11. Odvolací súd považuje za potrebné na úvod uviesť, že na to, aby sa niekto stal účastníkom konania, netreba, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. „Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Cdo 192/2004). „Aktívnu vecnú legitímáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. To, že sa súd výslovne k vecnej legitímácii nevysloví, neznamená, že sa ňou v konaní nezaoberal“. (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. 6. 2010, sp.zn. 2 Cdo 205/2009).

12. Podľa § 78 ods. 1 CSP, nútené spoločenstvo je procesné spoločenstvo, v ktorom osobitný predpis vyžaduje pre úspech v spore účasť všetkých subjektov právneho vzťahu.

13. Podľa § 78 ods. 2 CSP, súd žalobu zamietne, ak nie je splnená podmienka účasti všetkých subjektov podľa odseku 1.

14. Podľa § 228 ods. 1 CSP, výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre strany a pre tých, ktorí sa stali právnymi nástupcami strán po právoplatnosti rozsudku, ak nie je ustanovené inak.

15. Podľa § 34 ods. 3 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách, pozemkový fond spravuje poľnohospodárske nehnuteľnosti vo vlastníctve štátu ustanovené osobitným predpisom a podiely spoločnej nehnuteľnosti vo vlastníctve štátu ustanovené osobitným predpisom. Pozemkový fond nakladá s pozemkami, ktorých vlastník nie je známy okrem pozemkov, ktoré sú lesnými pozemkami, ako aj s podielmi spoločnej nehnuteľnosti, ktorých vlastník nie je známy. Podrobnosti o podmienkach prenajímania, predaja, zámeny a nadobúdania nehnuteľností pozemkovým fondom a objektívne kritériá pre určovanie výšky nájomného pri prenajímaní nehnuteľností fondom upraví nariadenie vlády Slovenskej republiky.

16. Podľa § 34 ods. 14 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách, pozemkový fond za štát a neznámych vlastníkov koná pred súdom vo veciach nehnuteľností uvedených v osobitnom predpise, podielov spoločnej nehnuteľnosti uvedených v osobitnom predpise a pozemkov, ktorých vlastník nie je známy, a to aj vtedy, ak vlastnícke právo štátu a neznámych vlastníkov je sporné; obdobne postupuje správca vo veciach lesných pozemkov vo vlastníctve štátu a lesných pozemkov, ktorých vlastník nie je známy.

17. V danej veci ide o žalobu o určenie, že predmetné nehnuteľnosti boli ku dňu smrti vlastníctvom W.a W., P. W., O. W. a Jána X.. Takto formulovaný petit je svojim obsahom totožný s petitom o určenie, že predmetné nehnuteľnosti patria do dedičstva po menovaných. Pritom nie je sporné, že ide o konanie o určenie vlastníckeho práva, a nie o konanie vyvolané dedičským konaním podľa § 194 CMP.

18.1. Krajský súd v Nitre vo svojom rozsudku zo dňa 12. mája 2022 č.k. 9Co/74/2021-329 vydanom v obdobnej veci uviedol, že rozhodovacia prax sa ohľadom okruhu sporových strán pri takto formulovanom petite (o určenie, že vec patrí do dedičstva) líšila, pričom nakoniec došlo k ustáleniu rozhodovacej praxe ohľadom tejto otázky.

18.2. V rozhodnutí sp.zn. 8Cdo 94/2018 zo dňa 16. 05. 2019 NS SR k danej problematike uviedol nasledovné:

I. Dovolací súd považuje označené judikáty R 49/82 a R 65/2003 a rozhodnutia sp.zn. 3 Cdo 178/2006, 3 Cdo 222/2010, 3 Cdo 197/2010, 4 Cdo 120/2009, 2 Cdo 45/2008 a 8 Cdo 28/2019 za rozhodnutia, ktoré predstavujú ustálenú prax v riešení otázky okruhu sporových strán v spore o určenie, že vec patrí do dedičstva, od ktorej sa navyše odvolací súd neodklonil. Nebol preto splnený predpoklad prípustnosti dovolania v zmysle § XXX ods. 1 písm. b/ CSP, t.j. že by rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

II. ...až do vyporiadania dedičstva sú ohľadom takejto veci všetci dedičia považovaní za vlastníkov tejto veci (celého majetku patriaceho do dedičstva), pričom ich dedičský podiel vyjadruje mieru, akou sa podieľajú na právach a povinnostiach voči iným osobám a preto majú postavenie tzv. nerozlučných spoločníkov (v súčasnosti nútené procesné spoločenstvo - § 78 CSP). To platí aj v prípade, ak poručiteľ zanechal viac dedičov a ak nebolo dedičstvo medzi nimi ohľadne veci, o ktoré ide v civilnom sporovom konaní, vedenom s inou osobou ako dedičom (ktorá nie je poručiteľovým dedičom) vyporiadané. Za stavu, že v pôvodnom dedičskom konaní nebol tento majetok známy (nebol predmetom dedičstva) a nebol v konaní o dedičstvo prejednaný, sú až do vyporiadania dedičstva ohľadom tejto veci všetci dedičia považovaní za vlastníkov tejto veci.

III. Okrem už uvedeného z tohto rozhodnutia NS SR tiež vyplýva, že v danej veci nebolo podstatné, či spor bol/nebol vyvolaný samotným dedičským konaním, ale podstatné bolo, že až do vyporiadania dedičstva ohľadom tejto veci, treba všetkých dedičov považovať za vlastníkov tejto veci a teda títo musia mať v konaní postavenie nerozlučných spoločníkov (v súčasnosti nútené procesné spoločenstvo - § 78 CSP). Ak sa totiž dedičia voči tretej osobe domáhajú určenia, že vec patrí do dedičstva, nedomáhajú sa svojho práva „z dedičstva“, ale „k dedičstvu“, t.j. riešenia otázky okruhu dedičstva. Taký rozsudok by potom nemal žiadny význam, ak by takéto určenie bolo vykonané len medzi jedným z dedičov a treťou osobou, pretože by sa určovali práva s dopadom aj na iné osoby bez toho, že by rozsudok voči týmto osobám bol účinný (§ 228 CSP). Obdobne je tomu tak v prípadoch, ak sa jeden z podielových

spoluvlastníkov veci domáha určenia, že vec je v podielovom spoluvlastníctve viacerých podielových spoluvlastníkov (a teda sa nedomáha iba určenia výšky svojho spoluvlastníckeho podielu). Nakoľko predmetom konania o určenie, že vec patrí do dedičstva, je celá vec (príp. spoluvlastnícky podiel na veci), a keďže až do rozhodnutia o dedičstve treba za vlastníkov veci (§ 460 Občianskeho zákonníka) považovať všetkých do úvahy pripadajúcich dedičov (a teda nemožno žalovať o určenie, že do dedičstva po poručiťovi patrí iba dedičský podiel žalobcu k takejto veci, keďže ho v danom štádiu nemožno vymedziť), musia všetci dedičia v konaní o určenie, že vec patrí do dedičstva, vystupovať v postavení nútených procesných spoločníkov (§ 78 CSP).

18.3. Toto rozhodnutie bolo predmetom prieskumu aj Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 05.11.2019 sp.zn. III. ÚS 93/2019, v ktorom Ústavný súd SR okrem iného uviedol, že v danej právnej veci však sťažovateľka podala žalobu nezávisle od dedičského konania s cieľom napraviť stav, keď vlastnícke právo zrejme z katastra nehnuteľností svedčalo iným osobám ako tým, ktorým malo skutočne patriť. Cieľom sťažovateľky bolo určiť nehnuteľnosti do vlastníctva zomrelej osoby, po ktorej by sa až následne malo otvoriť nové dedičské konanie o znovuobjavenom majetku. Daný spor preto nebol sporom vyvolaným dedičským konaním, a teda nebol sporom v zmysle pôvodného § 175k Občianskeho súdneho poriadku (v súčasnosti § 192 a nasl. CMP). Ústavný súd SR v nadväznosti na uvedené východiská v súvislosti s polemikou sťažovateľky s právnym názorom najvyššieho súdu, podľa ktorého v konaní o určenie predmetu dedičstva musia byť účastníkmi všetci do úvahy prichádzajúci dedičia, pretože rozhodnutie v danej veci sa vzťahuje na každého z nich, konštatuje, že tento právny názor najvyššieho súdu je v plnom súlade s ustálenou rozhodovacou praxou všeobecných súdov, na ktorú v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dovolací súd aj poukázal. Argumentácia najvyššieho súdu je z hľadiska ústavných limitov dostačujúca, výstižná a presvedčivá. Uznesenie najvyššieho súdu preto nemožno považovať za arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho názor svojím vlastným. Ústavný súd tiež poukázal na svoje predchádzajúce rozhodnutie, a to uznesenie sp.zn. II. ÚS 260/2011 z 9. júna 2011, v ktorom sa už zaoberal sťažovateľkou nastolenou problematikou a v ktorom konštatoval, že „sťažovateľke nič nebráni podať novú žalobu o určenie, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiťovi, a to tak, že účastníkmi konania budú všetci do úvahy prichádzajúci dedičia po poručiťovi. V závislosti od toho, či ten-ktorý dedič má rovnaký alebo odlišný názor vo veci samej, ako má sťažovateľka, môže sa stať žalobcom alebo žalovaným. V každom prípade však musí byť účastníkom konania, keďže rozsudok musí byť záväzný pre všetkých dedičov.“ Ústavný súd v posudzovanom prípade nemal dôvod meniť svoj už vyslovený právny názor.

18.4. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení a rozhodnutí NS SR a Ústavného súdu SR, riešiacich danú problematiku dospel Krajský súd v Nitre vo veci sp.zn. 9Co/74/2021 k záveru, že v danej veci ide o spor o vlastníctvo a teda o nútené procesné spoločenstvo, kde zákon pre úspech v spore vyžaduje, aby pri takto formulovanom petite, ako je v danej veci, stranou sporu okrem osoby, ktorá je t.č. zapísaná ako vlastníka predmetných nehnuteľností, boli aj dedičia po zomrelých vlastníkoch a pokiaľ títo nie sú známi, mal ním byť neznámy vlastníka, zastúpený Slovenským pozemkovým fondom.

19. Odvolací súd v prejednávanej veci nezhliadol žiadne dôvody, pre ktoré bol potrebný odklon od citovaného záveru Krajského súdu v Nitre v rozsudku zo dňa 12. mája 2022 č.k. 9Co/74/2021-329, keďže v oboch veciach ide o žalobu Krajského prokurátora v Nitre podanú podľa § 93 ods. 1 písm. b) CSP proti totožnému žalovanému, pričom skutkové okolnosti vedúce k nadobudnutiu vlastníctva žalovaným boli založené na rovnakom konaní Y. W. a Y.. K. O., rozdiel spočíva len v tom, že žaloba sa týka iných pozemkov, ako aj iných pôvodných vlastníkov.

20. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že v danej veci ide o spor o vlastníctvo, v ktorom ide o nútené procesné spoločenstvo, kde zákon vyžaduje, aby stranou sporu, okrem osoby, ktorá je v súčasnosti zapísaná ako vlastníka predmetných nehnuteľností, boli aj všetci do úvahy prichádzajúci dedičia po zomrelých vlastníkoch, a pokiaľ títo nie sú známi, mal ním byť neznámy vlastníka, zastúpený Slovenským pozemkovým fondom. Keďže žalobca, ktorého aktívna vecná legitímácia v konaní nebola sporná, takto okruh strán sporu neoznačil, bolo potrebné žalobu, pre nesplnenie podmienky účasti všetkých subjektov, zamietnuť. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil a žalobu zamietol. Ďalšími odvolacími námietkami žalovaného sa už

ďalej ani nezaoberal, pretože vzhľadom k uvedenému záveru odvolacieho súdu nemali pre posúdenie veci opodstatnenie.

21. O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1, 2 CSP, ale žalovanému nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania voči žalobcovi nepriznal, keďže podľa § 261 ods. 1 CSP prokurátorovi povinnosť nahradiť trov konania uložiť nemožno.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).